Sportul Magazin

UN ADEVĂRAT VRĂJITOR...

Ca ziarist căruia îi place „sportul pădurilor", am asistat la multe concursuri de orientare turistică. Unele mi-au plăcut pentru ineditul lor, altele m-au încîntat prin frumusețea traseelor, duritatea luptei sportive sau prin tenacitatea de care au dat dovadă concurenții. Niciodată însă n-am fost atît de impresionat, niciodată n-am simțit o emoție atît de mare ca în ziua aceea de iarnă de la sfîrșitul lunii februarie.

Mă aflam la cabana „Trei brazi" cînd, dintr-un autobuz, au coborît aproape patruzeci de oameni. Patruzeci de invalizi : unora le lipsea un braț, alții purtau ochelari fumurii pentru a ascunde lipsa unui ochi ; mulți aveau malformații congenitale sau sechele de poliomielită. Dar nu despre infirmități vreau să scriu ci despre oameni.

Da, despre oameni în adevăratul înțeles al cuvîntului, tineri sau mai virstnici, care în ciuda invalidității lor au vrut să demonstreze în acea dimineață de iarnă că pot fi ca și ceilalți. Că pot face sport. Iar dintre sporturi, unul dintre cele mai grele pentru ei : orientarea turistică. Da, veniseră la „Trei brazi" pentru a participa la un concurs de orientare. Aparțineau clubului „Voința" București, asociația „Metalica". Cînd au luat startul — pe echipe compuse din o fată și un băiat — mi-am dat seama că încercau să-și suplinească reciproc deficiențele fizice.

Oamenii aceștia luau startul cu o voie bună specifică, încrezători în forțele lor. Voioșia trăda dragostea de viață, tăria de caracter pe care o inocula în suflete un adevărat vrăjitor : SPORTUL. Acesta le dădea puterea să uite de infirmitatea lor, să pară egalii semenilor lor valizi.

Comunic această impresie vicepreședintelui cooperativei, Dumitru Niță, care însoțește grupul. „Da, ați ghicit ! îmi răspunde. Pentru dînșii sportul este cel mai puternic tonifiant psihic. Îi face să se simtă oameni adevărați. Victoria la un astfel de concurs valorează cît nu ne putem închipui..."

Privim o pereche care tocmai pleacă în cursă. Aflăm că fata, Paraschiva Buzoianu, este campioană la popice pe clubul „Voința". Invalizii de la „Metalica" se iau la întrecere cu cei de la „Cartonajul", „Chimica" etc. Și nu numai la popice, ci și la atletism, la volei, tenis de masă, șah. În fiecare an clubul organizează concursuri de îndemînare la conducerea auto, pentru cei care, din cauze lesne de înțeles, se deplasează pe tricicluri...

Concursul de orientare s-a terminat cu nelipsita ceremonie de înmînare a unor premii și diplome. Cîștigătorii, și nu numai ei, ci toți care cu prețul unei strădanii de neînchipuit reușiseră să parcurgă traseul, să descopere posturile de control, erau transfigurați. Și, pentru a doua oară în acea dimineață de iarnă, m-am gîndit la uriașul rol pe care îl poate juca sportul, acest veritabil vrăjitor care poate da încredere în viață și putere de a învinge unor oameni care au nevoie în primul rînd de tărie de caracter. Tăria de a se simți egalul celor cu care natura n-a fost vitregă.

Sever NORAN

O MINGE DE HANDBAL ȘI O PERECHE DE MĂNUȘI DE BOX...

Doina Păicoianu-Cojocaru și soțul său, pugilistul Pătru Cojocaru

În apartamentul familiei Cojocaru e multă liniște și multă intimitate. Fanioanele și însignele așezate ordonat pe pereți, cupele și plachetele strălucitoare, aliniate într-o vitrină, trădează bunul gust al gospodinei și, binențeles, trădează familia de sportivi care locuiește aici. Deasupra ușii, pe o năframă, stau atîrnate o minge de handbal și o pereche de mănuși de box, dar oricît de ciudată pare această asociere, ea vorbește de la sine despre pasiunile celor doi soți.

Doina Băicoianu-Cojocaru, căpitanul echipei naționale feminine de handbal — căci ea este soția — ne întîmpină cu obișnuita-i bună dispoziție și se grăbește să pregătească trei cafele, după care, în fața cețtilor aburinde, începe **să ne povestească amănunte din viața ei de handbalistă și de... proaspătă soție a boxerului rapidist Pătru Cojocaru.**

— Peste cîteva zile se împlinesc 12 ani de cînd am început să joc handbal. Debutul, pe care n-am să-l uit niciodată, l-am făcut pe vremea cînd eram elevă la Liceul din orașul Victoria. Profesorul Marian Nicolae a văzut în mine o viitoare handbalistă, deși eu nu credeam că am să practic vreodată acest sport. Peste numai doi ani, însă, am început să joc în echipa Chimia din localitate, care activa pe atunci în divizia B și, încet-încet, am simțit că pot trimite mingea cu putere spre poartă și că pot păcăli portarii. Prinsesem curaj !

În 1965, am venit în București, fiind legitimată la clubul Rapid, care avea pe atunci garnitura „de aur", cu Hedeșiu și Starck, cu celelalte fete care cuceriseră Cupa campionilor europeni. Am devenit din nou sfioasă, și, ca urmare, doi ani la rînd... am stat pe tușă. Nu mai credeam în mine, nici în handbal, și nici în... minuni ! Dar...

În 1967 am fost chemată în lotul de tineret și, grație unui mare noroc — fiindcă altfel nu pot să-i spun —, am plecat la Campionatul mondial de tineret din Olanda. Ce se întîmplase ? Cu două-trei săptămîni înaintea debutului competiției, federația internațională a anunțat o modificare a regulamentului de participare, urmînd ca la aceste „mondiale" să aibă drept de joc numai jucătorii născuți în 1948 și mai mici. Multe din fetele noastre au rămas acasă, iar eu care mă aflam exact la limită, am plecat. După cum știți, echipa României a ieșit campioană mondială de tineret și, odată cu asta, a răsărit și... steaua mea, o stea în care, așa cum spuneam, n-am mai crezut !

Un an mai tîrziu am fost cooptată în prima reprezentativă a țării, iar peste cîtva timp aveam să fiu desemnată chiar căpitan de echipă. Am luptat, am trăit multe momente de satisfacție, dar și multe decepții ; într-un cuvînt am cunoscut toată gama de sentimente pe care ți le oferă sportul. În ultimul timp, însă, sînt urmărită din nou de ghinion.

— Te referi, probabil, la numeroasele accidentări care te-au silit să stai o lungă perioadă pe banca rezervelor ?

— Da, despre asta e vorba. Nici nu vă închipuiți ce dureros e pentru mine să stau și să privesc la colegele mele — atît cele din echipa națională, cît și din formația de club — cum depun eforturi pe teren, fără ca eu să-mi pot da aportul. Așa am pățit la ultima ediție a „Trofeului Carpați" și în ultimele jocuri de campionat. De fiecare dată, însă, m-am bucurat că fetele au reușit să obțină victoria.

— Ai uitat să precizezi că acum evoluezi în echipa I.E.F.S., fiind totodată și studentă în ultimul an la acest institut.

— N-am uitat, pentru că de I.E.F.S. mi-am legat mari speranțe, atît pe plan sportiv, cît și pe plan profesional. În momentul de față echipa se găsește pe primul loc al clasamentului și îmi place să cred că-l vom păstra pînă la sfîrșitul campionatului. Îmi doresc foarte mult un tricou de campion național ! Apoi, anul acesta voi încheia și frumoșii ani ai studenției, după care mă gîndesc să devin antrenoare. Asta nu înseamnă, însă, că voi abandona activitatea competițională. Mă gîndesc, cu multă încredere, la campionatul mondial din Iugoslavia și chiar la Olimpiada de la Montreal !

În timp ce dialogam cu Doina, soțul ei ne asculta atent și privea cu puțină tristețe spre mănușile de deasupra ușii.

— La ce te gîndești Petrică ? l-am iscodit.

— În curînd am să împlinesc 25 de ani și nu am reușit nici pe departe performanțele Doinei. Mi-ar place ca și eu să se mîndrească cu mine, dar nu a putut-o face decît anul trecut, cînd am obținut medalia de argint la Campionatele europene feroviare.

— Înseamnă că poți să realizezi performanțe bune. Ce te oprește ?

— Nimic și, de altfel, anul acesta sînt decis să fac o ultimă tentativă de afirmare. Mumcesc enorm, mă pregătesc cu multă seriozitate și... sper. Dacă voi reuși am să continui, dacă nu — mă retrag din sportul de performanță. În 1972 am cucerit medalia de bronz la campionatele naționale. E, într-adevăr, o medalie, dar nu cea de... aur !

Din magnetofonul aflat pe un colț al studioului s-a revărsat în cameră o melodie ritmată, veselă. Soții Doina și Pătru Cojocaru îndrăgesc muzica „pop", care este și a doua lor pasiune...

Horia ALEXANDRESCU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

NELU RUSU, COMUNA DEZNA. Se înșeală și prietenii dv., dar vă înșelați și dv. afirmînd că ultimele trei finale ale Cupei României, la fotbal, s-ar fi disputat între Steaua și Dinamo, victoria revenind de fiecare dată echipei dv. favorite, Steaua. Este adevărat însă, că Steaua a întrecut de trei ori consecutiv pe Dinamo în finala acestei competiții : 2—1 (ediția 1968—69), 2—1 (1969—70), 3—2 (1970—71). Anul trecut, finaliste au fost Rapid și Jiul (2—0).

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Jocul dv. de cuvinte este reușit și nu i se poate imputa nici măcar că e gratuit :

Unii fotbaliști, se pare,
Deși înzestrați cu daruri,
La meci, nu trag printre bare,
În schimb — după — trag prin... baruri !

OSWALD BENNING, BRAȘOV. **„Cîți ani și ce înălțime are tenismanul american Erik Van Dillen, care joacă alături de Stan Smith, în echipa de dublu a Statelor Unite, în Cupa Davis ? În urma unei contraziceri cu un coleg, vă rog să ne dați un răspuns precis, pentru a ne împăca".** A fost aprigă disputa dintre dv. ? Mă bucur, în orice caz, că pot înlătura prăpastia care s-a interpus între dv. și colegul dv. din cauza acestui Dillen ! El a împlinit la 21 februarie 21 de ani, are 1,83 m înălțime și cîntărește 70 de kilograme.

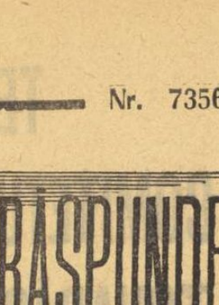

VASILE FONAGE, TIMIȘOARA. 1. Colegul dv. nu vă crede nici pe dv. nici pe... mine, atunci cînd spunem că stadionul „23 August" din București are 61.000 locuri. Ce putem face ? Un alt Ion Poștașu, cărula am putea, eventual, să ne adresăm, nu există. Singura soluție este să mergem într-o zi toți trei la stadion și să numărăm... locurile ! Dar nu acum. Cînd s-o face mai frumos. 2) Nejucînd mingea și împiedicînd și pe alții s-o joace, apărătorul respectiv, care s-a... culcat pe balon în fața porții sale și n-a vrut să se mai ridice, a săvîrșit o obstrucție ce, potrivit regulamentului, se sancționează cu o lovitură liberă indirectă, de pe locul unde a fost comisă infracțiunea. Cum, în cazul relatat, arbitrul, un coleg de-al dumneavoastră, n-a știut ce să facă, dv. l-ați luat pe apărătorul advers cu mînge cu tot și l-ați aruncat în plasă.

Instrucțiunile F.I.F.A. nu prevăd așa ceva. Ceea ce ați făcut dv. constituie o... inovație în materie de regulament !

CORNEL PÎRVAN, COMUNA MOTĂTEI. Meciul de box dintre Joe Frazier și Cassius Clay, disputat în martie 1971, a fost transmis de televiziunea noastră, nu în direct, ci la cîteva ore după terminarea lui.

RICUȚĂ BOGDAN, DROBETA TURNU SEVERIN. Cine v-a pus să-mi cereți să vă dau adresa în ziar, pentru a putea corespunde cu simpatizanți ai Universității Craiova ? Ați pățit-o ca Lucica Ciuciulea, din Codlea, care a ținut să corespondeze cu suporterii Rapidului și a făcut scurtă la mînă, răspunzînd la scrisori. Îmi spuneți că și dv. ați primit 124 de scrisori. (Și asta, înainte de victoria craiovenilor asupra rapidiștilor !) Acum, v-ați înecat în scrisori. Știu, din experiență, ce însemnează aceasta. Și eu am făcut imprudența să-mi dau adresa !

R. I., BRAȘOV. Văzînd că unii fotbaliști nu reușesc să „stăpînească" mingea, care, năzdrăvana, le joacă feste și se duce unde n-ar trebui, faceți următoarea propunere : **„F.R.F., prin Colegiul central al arbitrilor, să observe la ieșirea jucătorilor din vestiare, dacă unii dintre ei nu și-au încălțat invers bocancii. Poate că aceasta este cauza nesiguranței în trimiterea mingii".** Și cînd te gîndești că specialiștii s-au gîndit la tot felul de cauze, numai la aceasta, nu !

Ilustrații : **N. CLAUDIU**

ÎN 4 RINDURI

CAROL CORBU, campion european indoor la triplu salt

Corbul, ce-l vedeți pe ram,
Răsfățat, ades, cu laur,
Și-a schimbat, la Rotterdam,
Legendarul caș în aur !

Desen și catren de Al. CLENCIU

Unui fotbalist ineficace

Trage unul: Gol ! Colegii
Îl sărută toți, strengarii...
Doar, pe el, atunci cînd trage
Vin și-l pupă... adversarii !...

Unui fotbalist indisciplinat

L-au eliminat, dar vina
Dinsul nu și-o recunoaște...
Cum, certat cu disciplina,
Cînd el nici nu o cunoaște ?...

Ing. Mircea POPESCU-Constanța

Echipei feminine de floretă a clubului Steaua, de 4 ori învingătoare în Cupa Europei.

Iată o anomalie
Ce ne place, evident :
STEAUA e o... GALAXIE
De floretiste cu talent.

S. BONIFACIU

SIMPOZIONUL ELEVILOR „OLIMPICI"

Cu o stăruință cu totul remarcabilă, **cercul olimpic „Pierre de Coubertin" al liceului „Nicolae Bălcescu" din București** își continuă activitatea rodnică, dînd astfel o frumoasă confirmare elogiilor de care s-a bucurat chiar și în **„Revue olympique"**, buletinul oficial al Comitetului Internațional Olimpic.

Zilele trecute am participat la **un simpozion, consacrat de astă dată ultimei sesiuni a Academiei Internaționale Olimpice.** Cercul liceului bucureștean onora astfel faptul că propriul său președinte, **Radu Mihăilescu, este primul elev din România participant la o reuniune a acestui înalt for academic al lumii olimpice.**

De altfel, întregul simpozion — deschis de inimosul îndrumător al cercului, **prof. Constantin Tudose** — a fost axat pe rezumarea principalelor conferințe care au urmat tematica sesiunii din iulie 1972, de la Olimpia. Despre **„Influența mediului înconjurător asupra activității concurentului olimpic"**, despre **relația dintre mediul social sau mijloacele de informare și concurentul olimpic,** despre **propagarea ideilor olimpice prin școală** și despre alte subiecte au vorbit elevii **Cristian Bencea, Mioara Ghiorma, Angelo Alexandrescu, Angela Ioniță, Andrei Mihăilescu.**

MAI BINE MAI TÎRZIU...

Invitat la televiziunea americană, ziaristul belgian Jean Corhumel — cunoscut comentator al cotidianului „Les Sports" — a purtat în fața camerelor de luat vederi un scurt dialog cu noul recordman mondial de sală al săritorilor cu prăjina, Steve Smith.

La întrebarea „ce-ți propui pentru viitorul sezon ?", atletul american a răspuns zîmbind : „voi sări peste 19 picioare", răspuns care — a remarcat cu nedumerire confratele belgian — a stîrnit multă rumoare printre minuitorii camerelor de luat vederi.

Reîntors la Bruxelles, Jean Corhumel a consultat un tabel de echivalențe și s-a lămurit : Smith îi declarase că va sări, vara viitoare, peste 5,80 m, adică cu mai mult de 30 centimetri deasupra actualului record mondial de sală !

Corhumel înțelegea abia acum rumoarea tehnicienilor T.V. aflați în preajmă...

7 INEXACTITĂȚI

O fază de **baschet**, un banal fault, care vă solicită să vă distrați descoperind cele 7 greșeli — inexactități de desen — făcute intenționat de caricaturistul **CLAUDIU.**

DOCUMENTAR

HOCHEIȘTII NOȘTRI LA CAMPIONATELE MONDIALE

• Debutul reprezentativei noastre la campionatele mondiale de hochei s-a produs cu prilejul celei de a V-a ediții a acestora (respectiv, a XVI-a a campionatelor europene), desfășurate în anul 1931 la Krynica — Polonia. Cele 5 întîlniri susținute, atunci, au reprezentat tot atîtea înfrîngeri, încheiate cu un golaveraj care... spune totul : 2—49.

• În perioada 1931—1944, echipa noastră a fost de 7 ori prezentă la startul campionatelor mondiale și europene, obținînd o singură performanță oareeum notabilă : cucerirea „Cupei de consolare" în anul 1933.

• Pînă la 23 August 1944, hocheiștii noștri au susținut 31 de meciuri în cadrul C.M. și C.E., obținînd numai 5 victorii și suferind 26 de înfrîngeri (golaveraj : 31—138).

• La ediția din 1947 a campionatului mondial, hocheiștii noștri au fost din nou prezenți, ocupînd penultimul loc (7), cu o singură victorie : 6—4 cu echipa Belgiei.

• Reînnodăm firul participărilor la C.M. în anul 1959, cînd reprezentanții noștri au cîștigat „Criteriul european". Doi ani mai tîrziu (1961), o promițătoare performanță : ocuparea primului loc în grupa „C" cu 5 victorii în tot atîtea meciuri susținute și un golaveraj grăitor : 59—5.

• Începînd din anul 1963, formația noastră se numără printre cele mai constante participante ale grupei „B" a campionatelor mondiale, în care ocupă de două ori locul secund (în 1966 și 1967), o dată locul trei (în 1963), de patru ori locul patru (în 1964, 1968, 1969 și 1972), retrogradînd o singură dată, în 1970, cînd întrecerile din cadrul C.M. s-au disputat la București ! Am revenit însă imediat în grupa „B", după o nouă suită de victorii (și un singur meci egal) în grupa „C" — 1971. **(d. ștef.)**

PROVERBE ȘI ZICALE... FOTBALISTICE

— Sînt și arbitri care-s pentru unii mumă iar pentru alții... aplică regulamentul !

— Ce e val. ca valul trece... numai golurile rămîn !

— Unde nu-i cap, vai de picioare ! Și unde nu-s picioare, vai de... capul lor !

— Urma alege ! Numai că în fotbal echipele de la urmă... nu mai au ce alege !

D. C. MAZILU

RĂSPUNS CONVINGĂTOR

Conducătorii lui P.A.O.K. Salonic hotărîseră să-și retragă echipa din campionat pentru a protesta împotriva arbitrajului din meciul cu Olympiakos Pireu, pierdut de P.A.O.K. cu 1—0. Pentru a reveni asupra deciziei, clubul din Salonic cerea scoaterea definitivă a arbitrului incriminat din activitatea competițională.

Președintele Federației, Dedes, a răspuns negativ cererii clubului P.A.O.K. motivînd că „dacă fiecare echipă greacă s-ar fi retras din campionat pentru un rezultat viciat de arbitri, competiția s-ar fi desființat chiar din anul... înființării ei ! !"

MINI-PUGILIȘTII...

Privind fotografia alăturată, ai putea crede că nu-i vorba decît de o joacă. Joaca aceasta reprezintă, de fapt, un meci de box în toată regula, chiar dacă cei doi sportivi sînt de-o șchioapă și numără — împreună — 9 ani ! În plus, cei doi boxeri înverșunați sînt... frați, băieții fostului voleibalist al Universității Cluj, Tudor Ionescu, astăzi asistent al Facultății de filologie de pe malurile Someșului, mare pasionat al nobilei arte.

Scrisoarea care însoțește imaginea ne oferă — dincolo de amănuntul că mănușile, pe măsura combatanților, sînt confecționate „în casă" — explicațiile unui comentariu competent : „Este o întîlnire de verificare, în care Horia se dovedește mai activ decît Alex, mai rapid în lupta de aproape".

În fața unor asemenea boxeri „experimentați", nu ne rămîne decît să le urăm mult succes viitorilor... campioni !

Foto : M. RUNCAN — Cluj

OPTICĂ DIFERITĂ...

Cunoscutul antrenor vest-german Elek Schwartz își pregătește bagajele, urmînd să părăsească echipa de liga a II-a München 1860, în vreme ce clubul bavarez duce tratative cu Otto Knezler, actualul antrenor al lui Eintracht Braunschwaig Motivele „divorțului" de la München sînt expuse de cele două părți în mod diferit : Schwartz acuză... aerul prea poluat al marelui oraș, în timp ce conducătorii echipei nu se sfiesc să declare : „L-am prevenit pe Schwartz că dacă nu vom reveni în Bundesliga nu-i vom prelungi contractul".

Cum München 1860 nu mai are nici o șansă să se întoarcă în prima ligă anul acesta, nu-i de mirare că lui Elek Schwartz nu-i mai prieste aerul orașului...

PREVEDERE

În ultima vreme, forurile fotbalistice din Paraguay se agită tot mai mult intensificînd propaganda — în presă și la televiziune — în jurul ideii organizării unei viitoare ediții a campionatului mondial de fotbal, la Asuncion și în orașele învecinate...

Emisarii federației depun strădanii, în această direcție, pe plan internațional și — după opinii autorizate — Paraguay-ul are șanse ca, într-o bună zi, să fie desemnat drept gazdă a competiției fotbalistice supreme.

Partea nostimă a întregii povești constă în faptul că eforturile paraguayenilor nu pot fi încununate de succes înainte de... 1994, viitoarele ediții „americane" ale campionatelor mondiale de fotbal fiind deja atribuite Argentinei (1978) și Columbiei (1986).

Nu s-ar zice că paraguayenii nu sînt grăbiți...

PE ARIPILE VÎNTULUI...

PRIMUL CAMPIONAT MONDIAL DE AEROSTATE

Se vor împlini, peste cîteva luni, 190 de ani de cînd balonul fraților Montgolfier s-a desprins de pămînt plutind cîtva timp în aer. Au trebuit să treacă aproape două secole pentru ca istoria sportului să consemneze primul campionat mondial de aerostate. El s-a desfășurat, luna aceasta, în împrejurimile orașului american Albuquerque (New Mexico) într-un perimetru de sute de km atrăgînd aproape 150 de concurenți din 30 de țări.

Competiția s-a încheiat cu victoria unui pilot britanic, **Peter Langford** al cărui balon numit „Dream Machine" (Mașina visului), după ce a plutit un timp pe... aripile vîntului, a aterizat la 247 m de punctul stabilit. Concurentul suedez **Jan Balketal** a reușit să-și depună balonul la 258 m de țintă ocupînd astfel locul II. L-au urmat în clasament : Arnold Sieger (R.F.G.) aterizat la 277 m, Larry Harack (Canada) la 389 m, François Schaut (Belgia) la 489 m, Peter Wizzard (Australia) 533 m. După cum se vede participarea a fost destul de largă.

Întrecerea pentru titlul mondial a fost disputată de 32 concurenți, iar ceilalți piloți de aerostate care nu s-au putut califica în finala campionatului au fost invitați să se consoleze într-o „Fiesta Race".

O LECȚIE INTUITIVĂ

Schiță de Iuri Zolotarev

Un celebru jucător de fotbal s-a simțit cuprins de o foame crîncenă.

A intrat repede în primul restaurant, a cerut de mîncare, dar... înghite dacă poți !

Nemulțumit, jucătorul de fotbal l-a chemat pe responsabilul restaurantului, întrebîndu-l :

— Ce mîncare e asta, stimabile ? Nici nu-ți vine s-o bagi în gură !

— Vă rugăm să ne scuzați, spuse responsabilul, dar dacă vreți să mîncați bine, trebuie să veniți la noi în a doua jumătate a zilei.

— Cum așa ? Mie acum mi-e foame !

— Atunci trebuie să mîncați ce vi s-a servit, pentru că bucătarul nostru abia spre seară începe să gătească bine.

— De ce abia atunci ?

— Cine să-l știe... Poate are nevoie de puțină încălzire spre a intra, ca să zicem așa, în ritm. De aceea vă rugăm să veniți mai tîrziu. Atunci garantat o să vă lingeți pe degete !

Jucătorul de fotbal dădu din umeri și ieși din acest restaurant ciudat.

Pe stradă simți că i se face rău de la stomac. Avea impresia că înghițise o piatră. Îl cuprinse o slăbiciune în picioare și îl trecură sudorile.

„Ce naiba — se gîndi înciudat jucătorul de fotbal —, mă apucă tocmai azi cînd voiam să mă duc la teatru ! Te pomenești că mă îmbolnăvesc !"

Speriat, se prezentă la medic. Acesta îl examină, îi ascultă necazurile, apoi rosti :

— Nu-i nimic grav. Iei de două ori pe zi prafurile astea și dureri vor dispare luate parcă cu mîna.

Auzind aceste cuvinte, jucătorul de fotbal se bucură foarte mult. Înghiți unul din hapurile mirăculoase, îl înghiți pe al doilea, dar nu simți nici o ameliorare. Ba parcă îi era și mai rău

Înfuriat, se duse la medicul șef al policlinicii, întrebîndu-i indignat :

— Ce fel de tratament mai e și ăsta ? Esculapul dumitale mi-a dat niște hapuri care mi-au făcut mai mult rău decît bine !

— Să văd ce ți-a prescris, ceru medicul șef. Ai dreptate. În locul prafurilor pentru stomac ți-a dat altele contra durerilor de cap. De-altfel e un medic cu experiență, dar trebuie să mergi la el în prima jumătate a zilei. Pesemne ostenește spre seară sau visează la cine știe ce. Fapt e că nu mai consultă cu atîta băgare de seamă. N-are nimic, îți dau acum niște pilule care îți vor ajuta negreșit.

*Într-adevăr, după înghițirea pilulelor, a aceeași seară, Cassius Clay va susține... trei meciuri ? Cei trei adversari ai lui Clay, cu care acesta se va întîlni în meciuri de cîte 5 reprize, vor fi spaniolul **Manuel Ibar Urtain**, fost campion al Europei, portoricanul **Joe King Roman** și venezueleanul **Jose Luis Garcia.** Această neobișnuită gală de box urmează să aibă loc, în mai, la Las Vegas.*

*... în ultimele trei întîlniri, scorul total dintre **Ajax** și **Bayern München** este de 11—0 în favoarea elevilor lui **Ștefan Covaci ?** Pentru că, să ne reamintim, înaintea partidei-tur din „Cupa campionilor europeni" (4—0), cele două formații s-au mai întîlnit de două ori : 5—0 și 2—0.*

*...floretistul **Tănase Mureșanu** deține o performanță unică în scrima românească ? În nu mai puțin de trei ipostaze Tănase Mureșanu se realizează la nivelul cel mai înalt : este cel mai eficace floretist al țării la ora actuală (fapt confirmat de prima etapă a diviziei A în care a cîștigat 15 din cele 20 asalturi susținute), un reputat antrenor, la Viitorul București și în același timp un apreciat cadru universitar, lector la I.E.F.S.*

ȘTIAȚI CĂ...

*...decanul de... greutate al rugbyștilor români este inginerul **Gh. Celea** din echipa divizionară A, Universitatea Timișoara ? Cu cele 125 de kilograme — la ultimul cîntar oficial, rugbystul de linie a II-a Celea, domină cu autoritate galeria uriașilor din sportul cu balonul oval.*

*...floretistul **Tănase Mureșanu** deține o performanță unică în scrima românească ? În nu mai puțin de trei ipostaze Tănase Mureșanu se realizează la nivelul cel mai înalt : este cel mai eficace floretist al țării la ora actuală (fapt confirmat de prima etapă a diviziei A în care a cîștigat 15 din cele 20 asalturi susținute), un reputat antrenor, la Viitorul București și în același timp un apreciat cadru universitar, lector la I.E.F.S.*